Ч. 1. Неділя, дня 2. січня 1921. Рік III.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

Ціна примірника 5 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою почт. в краю 70 м; за границею разом з оплатою почт. 120 марок, поодиноке число 9 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль, вул. Костюшки ч. 3.

Оголошення: 10 м, за один петітовий рядок або його місце. — Дрібні оголошення по 2 м від слова. — Хто шукає праці, платить по 1 м від слова. Оголош: більшим друком платится подвійно. Оповістки товариств платиться по 1 м від слова.

Памяти Михайла Драгоманова.

«Наро-, що не шанує своїх великих людей, не варт зватися освіченм народом» — говорив Франко на святі Драгоманова з приводу Його 30-літнього ювілею. Вже тоді за життя Драгоманова найбільший син так довго неволеної Галицької Землі, назвав Драгоманова великим. За цож ми шануємо імя Драгоманова?

Найбільша заслуга і Його непомірне велике значіння заключається в тім, що Він в обсягу соціяльно-політичних поглядів був першим в новітнім значінню переконаним і творчим українським поступовцем і справжнім послідовним демократом. Він перший повернув всі свої сили і величезне знання на те, щоби на українській ниві посіяти зерна науки великих учителів европейської демократії. В обсягу національно-політичної думки Драгоманів став батьком нового свідомого політичного українства, якого суть міститься в тому, що український нарід є окремою нацією, котра повинна й мусить боротись за своє повне культурне й політично національне визволення на нових демократичних основах. Всяке українство, всяка українська національна течія, що цурається політики та не основується на демократизмі, як і всякий демократичний рух на українській землі, що вкладається в чужі українському народови рамки, є явищами шкідливими і реакційними.

Виходячи із цього основного прінціпу, Драгоманів боровся не тільки проти урядової, реакційної Росії, проти московського політичного централізму і культурного обмосковлювання, але й остро виступав проти великоруської демократії з бакуністами і лавристами включно, проти тієї демократії, що під космополітичними, інтернаціональними фразами зберегла старий великоруський централізм і націоналістичний шовінізм. Опираючись на тім самім прінціпі, виступав Драгоманів не тільки проти польської шляхти, але й проти польської демократії, котра в своїм шовіністичнім засліпленню ніколи не розуміла й, на жаль, ще досі не розуміє свободи свого народу без одночасного погноблення инших народів.

Критикуючи московську і польську реакцію, виступаючи проти московської і польської демократії з українського національно-політичного становища, не замикав Він очей на струї й течії серед власного громадянства. Перш усього остро поставився Драгоманів проти українського аполітизму, доказуючи нерозривність культури і політики. Всякий національний рух, а в тім і культурний, мусить бути політичним. З тією самою дозою критицизму, з якою виступав Він проти українського общеросизму, представленого головно Костомаровим, Потебнею, Сумцовим і в значній мірі Антоновичем, та проти національно-культурницького радикалізму, заступленого Кулішем, Кониським, Левицьким, Грінченком, — виступав Він і проти революціонерів-полудневців, всяких соціяльно-політичних радикалів і лібералів-общеросів українського походження. Коли першим закидав Він байдужність і пасивність в політичній боротьбі, сліпе, некритичне привязання до тзв. національних святощів, зайве квиління і нарікання на важку долю, запевнювання, що український рух є чисто культурний, безполітичний, то других попрікав Він за утечу від рідного народу, за общеруський державницький патріотизм. І коли першим радив Драгоманів закинути свої плачі і нарікання та відхрещування від всього, що булоб немиле урядови, а натомісць говорив, що «нам треба поступових окликів, нам треба засіяти наукою й ділами, щоби весь світ зглянувся на нас», нам треба — в дальшій консеквенції — почуття власної національної самопевности, культурної творчости, радикальної політичної боротьби. А другим напоминав Драгоманів, щоби вони покинули загально російський прапор, хочби й як революційний, і не причинюватися своєю роботою до дальшого обмосковлювання українського народу, повернути всі свої сили на демократизацію народніх мас на Вкраїні, бо «кожна людина, яка покинула Україну, кожне слово, сказане не по українськи, кожна копійка, видана на неукраїнську справу, є великою втратою з великої народньої, мужицької скарбниці...».

Так само критично ставився Драгоманів і до українського громадянства в б. Австрії. Він вивів на чисту воду гниль і погань москвофільської зарази, Він відвернув ідейну частину молоді від москвофільства і привернув її до свідомого українства, Він перевів безпощадну боротьбу проти ославленого галицького рутенства, Він вкінці не полишив без обвинувачення галицьких народовців, закидуючи їм, що в 70-тих роках зійшли зі шляху демократизму, переймаючись все більше клерикалізмом, льоялізмом і угодовством.

В еміграційнім періоді своєї діяльности став Драгоманів ідеольоґом не тільки соціяльно-політичного, але й національно-політичного радикалізму на українському ґрунті. Його світогляд став основою дальшого національно- й соціяльно-політичного розвитку новітнього українства. Складовими частинами того світогляду були більш менш отсі елементи: 1) синтеза національного й міжнародного на ґрунті демократизму, 2) розуміння українства не як літературно-етнографічного, але як національно-культурного, а головно національно-політичного руху, 3) всеукраїнство і 4) радикальний демократизм в справах національної політики... «Ідея космополітизму і людства, — писав Драгоманів — зовсім не суперечить ідеї національности, лише творить її вищий розвиток; спілка всієї людськости є тільки загальна спілка частинних спілок, що найлегше можуть міститися в середовищі вже з природи звязаних з собою мовою, психічною схожістю та сусідством осібняків, громад і племен певних національностей. Поступ ідеї людськости зовсім не вимагає нівеляції всіх питомостей та відмін людського роду, лише — навпаки — постійного розвитку їх».

Значну розбіжність помічаємо в Шевченка й Драгоманова що до питання державної самостійности українського народу. Шевченко був здекլярованим самостійником, його ідеал вольна, від нікого незалежна, самостійна, демократична Україна, держава українського народу. У Драгоманова справа не представляється так ясно. Фактом є, що Драгоманів, хоч все говорив про культурну самостійність, про змагання до політичного визволення, то все таки не лишив нам ясної максимальної національно-політичної програми. Драгоманів був реалістом і оцінював кожну спроможність по силам, якими розпоряджається. Він вказував на дві дороги, якими можна змагати до політичної свободи разом з иншими народами Росії та змагати до переміни Росії на вільну федеральну державу, або, якщо є змога, вирватися із стін Росії та заложити власну державу. На загал Драгоманів ставився скептично до ідеї сепаратизму, а клав вагу на розвій демократії, що веде до всесвітньої федерації.

Цю неясність максимальних національно-політичних домагань українського руху виснили Його ідейні наслідники, а тепер ціла українська Нація засвідчує кровю, жертвами, руїною Рідного Краю і дорогоцінним життям соток тисяч синів Української Землі право на власне незалежне істнування.

Драгоманів є батьком новітнього українства. Увесь національно-політичний і культурний рух в Галичині пішов по шляху, який вказував нам Драгоманів, всі три наші поступові політичні партії (радикальна, а опісля трудова й соц. дем.) побудовані на інтелектуальнім багацтві Драгоманова, а також майже всі політичні партії Наддніпрянщини, чи то безпосередно чи посередно беруть свій почин від Нього. Драгоманів безумовно всеукраїнець, що обіймав не тільки своїм духовим зором, але й своєю працею та широко закроєною діяльністю цілу українську територію, прикладаючи своє піклування й до забутого Богом і людьми, замкнутого в мадярськім ґетті «пораненого брата».

Драгоманів це справді великий і важенний Мозок Нації. Кладучи на чужині свою умучену голову на вічний сон, міг Він сміло приложити до себе слова великого Мірабо: «Тримайте мою голову просто; вона є найсильнійша не тільки на всій Україні, але й на всій Славянщині».

Для нас полишив Драгоманів єдиний заповіт, а це: розумна, доцільна, уміла праця на всіх полях національно-культурного й політичного життя, праця безнастанна, безперервна, праця відповідальна. Його найбільший ученик Іван Франко вбрав той заповіт у короткий, але всезмістовий чотировірш:

«Кожний думай, що на тобі
міліонів стан стоїть,
що за долю міліонів
мусиш дати ти одвіт».

Ф. Ф.

ПОКЛИК.

Давно вже позривав дикий, осінній вітер пожовкле листячко з деревини і розвіяв їх безконечними шляхами, безкраїми полями, Бог вість, куди... Як та воєнна хуртовина найкращих синів нашого народу!

І заплакала природа рясними слезами, дощиком дрібним, за утраченою своєю красою... Як неодна мати за втраченим своїм сином.

А згодом-згодом посипалися білі платки снігу і покрили білим, холодним простиралом скостенілу землю. Тихо і без шелесту затерли всі згадки (сліди) минулої краси...

Так призвичаєння вислухувати сталі заклики й відозви до жертвенности затирають у наших душах непомітно, одначе все більше й більше память про наших найкращих, наших найдорогших, та при тому всьому наших найнещасливіщих!

А між тим чимраз скоршим кроком зближається щорічне свято „Святого Вечера“. Свято освячене віковою традицією, що обвіває нашу душу якоюсь піднеслою святочністю, якимось незвичайним теплом. Нетерпляче виглядає його дітвора, нерідко з удаваною рівнодушністю вижидає його старець.

А як прийде той день святочний — то скоро тільки трохи звечоріє, вибігатимуть діти перед хату, щоби поглянути, чи не заблисла вже перша мерехтяча зірка. І коли перша зірка заблисне на небі, тоді кругом накритих сіном столів по теплих, затишних хатах засядуть у піднеслому, святочному настрої рідні до вечері.

У той самий час, по дірявих бараках та по понурих тюрмах примиратимуть від голоду й студині найкращі сини народу. І неодна гаряча сльоза нишком скотиться на холодну долівку вязниці.

О, колиб ви всі, що вам доля позволить святкувати це свято у теплій, затишній хатині, не забули про тих нещасливих і прийшли зі щедрими дарами та помогли в той спосіб улаштувати куттю для тих всіх! І можеб неодну сльозу осушили тим робом! І може неодно заморожене безнадійністю серце розтаялоби під теплим подихом рідного звичаю!

О це прохає вас всіх як найгоряче У.Г.К.

Датки в грошах і натурі просимо слати на адресу: „Український Горожанський Комітет“, у Львові, вул. Руська ч. 3.

Львів, дня 15. грудня 1920.

За „Український Горожанський Комітет“:

М. Галущинський, за предсідника. В. Целевич, секретар.

Документи хвилі.

„Słowo Polskie“ закинуло польському банкови парцеляційному, „Bank Ziemian“ „страшний злочин“, бо він продав українському мужикови Стефанови Михайловському з Пралкович під Перемишлем кусник ґрунту в монастирськім повіті, бо — як пише „Słowo Polskie“ — Галичину повинні кольонізувати тільки мазури. Ображений „Bank Ziemian“ назвав донесення „Słowa“ неправдивим. Деж правда? Правдоподібно „Bank Ziemian“ знайшов вихід з трудної ситуації і приневолив укр. мужика перейти на латинський обряд так само, як робить якийсь панок Szymański, про що свідчить отсей документ, який попав нам в руки: Sośnica, d. 6/12 920. Pan Marek Kaczmaryk Tarnawka. Proszę przedłożyć metrykę, żeś Pan *przeszedł z całą familią na obrządek polski, a kontrakt kupna gruntu w Drohojowie będzie można zrobić.* Trzeba się pospieszyć, aby to nastąpiło jeszcze w grudniu 1920 r. — Szymański.

От дорога до польсько-української згоди". І таке насильство діється в цілій Галичині. Всюди приневолюється наших селян до зради віри своїх батьків. З того самого села Тарнавки купили люде ґрунт в бережанськім повіті. Перед підписанням контрактів вислано в їх імени письма до бережанського Староства, нібито вони переходять на „obrządek polski“. Староство негайно полагодило ті письма і до кождого вислало письма, що приймає до відома його перехід на латинський обряд. Стефанія Пілят дістала таке письмо з 8/6 920 ч. 10746/20, Текля Сопель замужна Шпитма з 12/6 920 ч. 10947/20, Касіян Пілат з 8/6 ч. 10747/20, Томко Лемік з 12/6 920, ч. 10946 і Степан Пілат іменем малолітного Гілярія Качмарик з 12/6 920 ч. 10946.

Отсе приклади тільки з одного села. Апелюємо до наших Консисторій, щоб інтервеніювали в тих випадках а заразом візвали підвладне духовенство, щоб бачним оком слідило за цею роботою серед нашого народу.

Від Видавництва.

Ціни друку і паперу піднеслись знова о 40% і тому ми приневолені знов підвисшити ціни так, що від тепер 1 прим. буде коштувати 5 марок, чвертьрічна передплата 70 м. з оплатою почтовою. Такі непевні що до цін часи настали, що тепер годі предвидіти, що принесе слідуючий тиждень. Тому просимо наших передплатників, що вже вплатили передплату на слідуючий квартал, щоб надіслали ріжницю, а тих що не прислали ще передплати, щоб це зробили відворотною почтою, бо різдвяне число вишлемо тільки тим, що надіслали передплату.

Аґенції і бюра ґазет просимо що-місяця надсилати належитість, а зьороти за минулий місяць приймається тільки між 1—10 днем слідуючого місяця. Рахунки, виставлені аґенціям (бюрам дневників) є платні і заскаржальні в Перемишлі.

Адміністрація „Українського Голосу“.

Україна а Союз Народів.

Міжнародне бюро оборони прав народів в Женеві доручило Союзови Народів петицію в справі прийняття України як члена Союзу. Ця петиція написана Олександром Коваленком і складається з таких розділів: 1. Історичні права України. 2. Ріжниця поміж Українцями та її сусідами. 3. Воля українського народу на свою державну незалежність. В цілости ця петиція досить докладно розповідає про вікову боротьбу українського народу за свою волю та державність, про наші державні традиції, про український культурний рух та про те, коли і як наш нарід висловив свою волю за державну незалежність, так шляхом військової боротьби, як і через виборні державні установи. Далі автор збиває фальшиві теорії, що нібито український нарід по мові та по культурі не є окремою нацією. На жаль, в петиції нічо не сказано, що вороги України борються проти її незалежности головно іза богацтва України, яке бажалиб загарбати.

Далі розказується в петиції, що коли царська Росія роспалася на ряд республик, большевики насамперід кинулись на Українську Народню Республику. Україна до тепер борониться проти большевиків, які з Москви призначили для України фіктивний уряд з чужинцем Раковським на чолі.

Не вважаючи на це, що Україну ніхто не підтримує, що український народ сам власними силами бореться, що для боротьби бракує зброї і муниції, всеж таки наш народ не перестає боротись за свою незалежність. Це видно вже з того, що коли під натиском переважаючих ворожих сил українська регулярна армія була приневолена покинути свою землю, то всеж таки боротьба проти большевиків не припинена. Вона прибирає характер партизантський і на Україні від трох літ безустанно вибухають народні повстання. Супроти того цівілізований світ во імя загального миру та справедливости повинен морально піддержати український нарід через визнання його прав на незалежну державу та через прийняття його до Союзу Народів. Це не милостиння, якої він домагається — це його право, за яке він бореться.

Е. ФОРОСТИНА.

Промова до молоді.

(з нагода богослужения по впавших за волю України).

Третий рік добігає, як на вулицях Петербурга залунала революційне пісня. Широким відгомоном відбилась вона о верхів Карпат і Кавказу, филями Чорного Мора подалась у гірла Дніпра і Дністра, а налякані духи колишніх володарів дніпрових повиставляли свої голови понад дніпрову тирсу, наслухуючи, хто це посмів збудити їх з вікового сну. Побачили широко розвинений малиновий прапор, побачили як козачі могили стали, неначе отвиратись, як китайкою вкриті козаки стали гуртуватись у ряди, як ясновельможний на сивому коні вимахував булавою. Почули слова команди а нарешті й пісню „Душу тіло ми положим за нашу свободу“.

А тут заворушився і старий Дніпро, підніс свої филі високо, які, розбившись у густий туман неначе хрустальним плащем вкрили високу канівську могилу, на якій заясніла стать Кобзаря-Тараса, а проймаючий душу Його поклик

„Настане суд, заговорять
І Дніпро і гори
І потече сто ріками
Кров у синє море
Дітей ваших“.

лунав понад усім.

І неначе заворушилась уся природа; від Карпатів по Кавказ, кожда билинка в широкім степу, кождий листок дніпрової тирси, повтаряли слова „Воля, Воля“.

І пробудивсь забутий, Український Народ. Повстає Центральна Рада, Гетьманщина, Директорія, повстають свої уряди, організується своє військо. Послушні покликови Тараса „Розкуйтеся, братайтеся“, пішли й галицькі Січові Стрільці „славну Україну визволяти“ і клали свої молоді життя за волю Соборної України. А ми, оставші тут у Галичині, звернувши свій зір на Київ, захопились подіями на Великій Україні так, що й не стямились, коли затріщали підвалини старої габсбурської держави, коли на її звалищах стали творитись нові державні орґанізми. І ми щоби не остатись по заду других, стали організуватись а послушна приказам власної совісти молодь, вхопила зо оружжа. І полилась сердешна кров по вулицях Перемишля і Львова — по галицькій землі.

Наші шкільні заклади не остались по заду. Із них вийшли ряди свідомої своєї цілі молоді, якій ріжна судилася доля. І табори інтернованих і поля битв бачили її всюди у перших рядах. І сотки, тисячі лягли предвчасно в сирій землі.

Травою поросли їх могили; лиш легкий легіт вітру або птах принесе до них деколи вістку з рідного села; висохли й сльози родини, вилиті по впавших. Одначе імена впавших останутся вписані золотими буквами у відвічній книзі буття нашого народу, у серцях сучасних і грядучих поколінь. Імена їх нехай стануть світляним смолоскипом на дорозі до волі. Постаті їх нехай станутъ взором послуху супроти власної совісти і старшини, взором твердої віри в будуччину нашої справи, нехай стануть взором посвяти за волю Рідного Краю, а заразом доказом, що слова „Душу тіло ми положим за нашу свободу“ не були в їхніх устах пустою фразою.

Колись наш нарід звигне цим героям величний памятник як зверхну признаку глибокої пошани для борців, що життє поклали за свою Батьківщину. Але ти, молодіже, вистав їм найкращий памятник в своїм серцю, наслідуючи їхню посвяту, їхню любов до України і памятай, що найпочесніще найкраще вмирає той, що кладе голову за волю Рідного краю!

Також східно-галицька делегація з диктатором Петрушевичем на чолі предложила свої домагання, про що ми вже писали. По замкненню сесії ця делегація вернула до Відня з як найкращою надією на близьке вирішеннє долі Сх. Галичини. Про успіхи цієї делегації напишемо в слідуючому числі.

Дописи.

Зі Стрільча, городенського повіту пишуть нам: Вже перед війною життє двірської служби було в нас роспучливе, а по шістьох роках війни цим бідакам і їх дітям грозить неминуча голодова смерть. Перед війною брав у нас конюх (форналь) 90 К річної платні, тепер має 300 К. І наш пан Ґольдберґ мусів перед війною продати півпята корців пшениці, щоб заплатити фірманови, а тепер за тяжку працю вистарчає 10 кґ. пшениці на цілорічну платню. До того ще Ґольдберґ за марку рахує 1 К. 43 с. Чиж довго ще буде цей пан і йому подібні в ганебний спосіб використовувати бідаків, що в поті чола хотять чесно заробити бодай на гіркий кусничок хліба? А ганебний спосіб використування в тім, що Ґольдберґ тепер платить робітникам сорок пяту часть тої платні, яку вони побирали перед війною. Чиж мати-земля приносить йому 44 разів менче пшениці як перед війною?

Так само Ґольдберґ використовує і денних робітників. Перед війною платилось їм по 60 сот. денно, які вартостю рівнались 3 кґ. пшениці. Нині Ґольдберґ платить робітникам по 30 марок денно — значиться за 3 кґ. пшениці має аж 3 робітників.

Річний слуга побирає у Ґольдберґа 8 корців збіжа. Якжеж може отець родини, що гарує днем і ночею виживити і убрати себе і свої діти? Тажна приклад- в Словакії платня і ординарія є плачена по таксі, яка виносить 18 кірців для кождої родини.

Чи Ґольдберґа коштує тепер збіжжа дорожше як перед війною? Він оправдується, що його тепер дорожче коштують мєманкия, опал і удержання коровини робітника. А це пусте балакання. Тепер він купить за півчверта корця пшениці 75 цетнарів метричних дерева, а перед війною треба було дати за то саме дерево сім кірців пшениці. На тім отже також Ґольдберґ заробляє. Робітник тепер коштує о много менче.

Але ще на тім не конець. Ґольдберґови не досить, що бідні робітники коротають своє життя без власної хати, без кусника власної землі, — він ще провадить що-дня каталоґ робітників. Коли робітник захоруе і нездібний до служби, то йому відтягають з платні за кождий день. А коли бідні вповинаються за свою кривду і домагаються висшої платні, то Ґольдберґ каже, що він має на місце покривдженого десятки инчих.

Гей, деж то таке право записане, аби дідич заробляв міліони, а бідний чоловік не має що дітям запхати в губу? Таж за платню в місяць можна 6 пачок папірків до тютюну купити? Як довго ще буде тривати це безправство? Ніхто не стане в обороні бідного двірського робітника, а уряд ще допомагає дідичам то відшкодованям, то деревом будівельним. Чиж на те ми боролись через 6 літ, аби тепер на випадок слабости здихати як пес під плотом, а діти наші жебраками зробити.

Оттак пишуть нам зі Стрільча. Ми помістили лиш часть тієї дописи, бо брак нам місця. Але писана вона кровю зпід серця кривджених людей, котрі непевні свого завтра.

На це ми відповідаємо їм, що по містах є тисячі робітників, але їм краще живеться. Чому? Бо вони з'орґанізувались, між ними є єдність. У них є таке право, що оден за всіх, а всі за одного. Отсего бракує двірським робітникам у нас. Тому треба орґанізуватись і не дати себе кривдити всяким Ґольдберґам, що заробляють тепер грубі гроші, а бідним робітникам жалують кусничка хліба. Як зорґанізуєтесь, двірські робітники, як не підете до роботи, а Ґольдберґови не буде кому робити, як йому пшениця буде сипатись на пни, то будьте певні, що він заплатить вам тільки, що будете могли свої діточки погодувати.

Побажатиб, щоб і городенська орґанізація українська занялась долею бідної служби двірської та допомогла їй зорґанізуватись проти визиску всяких Ґольдберґів.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Большевики хочуть піти в горох тою стежкою, яку їм показали Поляки. Як звісно, ґенерал Желіґовський нібито збунтувався проти польської начальної команди і заняв Вильно. Польський уряд казав, що в тім випадку він безсильний, бо це зробили самі Поляки з Виленщини. Тепер таку саму комедію хочуть зробити большевики. Як доносять польські часописи, большевики організують військо з самих Цоляків-большевиків і хочуть вислати це польське військо проти Желіґовського. Колиби Польща виступила в обороні Желіґовського, то тоді й большевики виступлять в обороні большевицького польського війська. Ну, і війна між Польщею а большевиками готова.

Взагалі в польсько-большевицький мир ніхто не вірить, а часописи доносять, що большевики безнастанно стягають свої війська здовж цілого фронту. А рівночасно радять з Поляками в Ризі над умовинами мира.

Тай агітувати і ширити большевизм не тільки що не перестають, але ще з більшою силою своє роблять. От англійська газета "Таймс" пише, що большевики мають за границею 15 тисячів тайних аґентів, які тільки й роботи мають, щоб ширити большевизм. А повнять вони свою повинність так зручно, що ніхто не може вхопити їх на горячім учинку. В Англії мають большевики дві тайні друкарні, в Франції — чотири, а в Америці — аж сім. Поліція нишпорить за ними, але не може знайти. А большевики-урвителні ще кплять собі з поліції, і посилають їм ґазети, друковані в тайних друкарнях. От чортові сини! Франція боїться большевиків як вогню. Обсадила границі поліцією. Але большевики таки перепачкували для Французів в маю і червні 24 тони большевицьких брошур. А треба знати, що 24 тоні важить 240 корців. В кишени їх не перенесеш. В Америці мають большевики аж 7 друкарень, хоть Америка кождого большевика-чужинця силоміць саджає на корабель і вивозить з свого краю. Але возить-возить і не може їх вивезти. Вже то большевики таке зілля, що де його найбільше виполюють, там воно ще більше родиться.

Румунія мабуть бажає вести розумну політику. Бодай таке виходить зі слів румунського президента міністрів, ґенерала Авареску. Він заявив, що румунський уряд не бажає прилучати української части Буковини до румунської держави. Але перед остаточним вирішенєм правно-державної будуччини Сх. Галичини, Румунія не знає, кому відступити українську часть Буковини.

Цими словами Авареску плюнув в лице «послови» буковинських Українців, Лукашевичеви, що складав недавно вірно-підданчі заяви в румунськім парляменті. От повія без чести і сорому!

Політика Франції вже надоїла самим Французам. Французький призидент Лейґ, висилаючи делеґата на наради Союзу. Народів дав йому приказ, щоб в імени Франції признав вірменську республику і голосував за приняттєм її до Союзу Народів. Делеґат Вівіяні зробив так, як йому приказано і поставив відповідні внесення на раді Союзу Але тимчасом Греція показала Франції.... плечі і покликала на престол короля Константина. Це так озлобило Францію, що вона стала попирати Туриччину проти Греції. А що Турки є противниками незалежности Вірменії; то і Франція змінила свою політику супроти Вірменії і тото, що перед двома тижнями уважала білим, стала тепер називати чорним. Тому французький премієр Лейґ зателеґрафував до Вівіяна до Женеви, щоби обернув кота хвостом і противився вірменській незалежности і приняттю Вірменії до Союзу Народів. Але Вівіяні не хотів робити з свого писка холяви, плюнув на все і вернув до Парижа.

ВСЯЧИНА.

Визначні українські публіцисти приректи свою участь в редаґованню святочного числа „Укр. Голосу“. Супроти того різдвяне число нашого часопису вийде в подвійнім обемі (8 сторін). Оголошення до цего числа приймається найдальше до неділі 2. січня. До цего речинця аґенції і бюра ґазет зволять зголосити, кілько примірнинів потрібують до розпродажу.

Різдвяне число появиться з початком слідуючого тижня і буде вислане вчасно так, щоб кождий читач мав його на свята. Ціна святочного числа 8 марок.

На пресовий фонд „Укр. Голосу“ зложив радн. Р. Гамчикевич 500 м.

Памятайте про пресовий фонд „Українського Голосу“!

Зі святочним числом розішлемо стінний календар „Укр. Товариства Педаґоґічного“ у Львові.

З табору інтернованих Українців в Ланцуті. Б. ч. 10. одержуємо таке письмо: „Не відмовте помістити на сторінках Вашого часопису найщирійшу подяку товариству Т-ва „Просвіта“ в м. Лежайську і громадянину тогож міста пану К. за їх для нас Наднiпрянців ніколи несподівані почуття і добрі відносини до нас борців за наше загальне добро. Ми були принятті як рідні сини, навіть більш, по нашому в повному розумінню цего слова, старому, історичному звичаю. В протязі кількох днів ми віджили так фізично. як і морально, бачучи як гарно і невтомимо працюють на народній ниві шановні громадяни. Крім цього ми були обдаровані чесною громадою хлібом і грошима, що дасть нам змогу пробути безпечно де-кілько часу в нашому нещасному Ланцуті. Пробуті дні в Лежайську будуть належати до найкращих споминів нашого молодечого життя. Тому найщирійша подяка за прихильність і приняття Вам, славні Українці, в Лежайську. — *Й. Чеснок з товаришами.*

Отсе письмо свідчить, що громадянство Лежайська як найкраще сповнило свою братерську повинність супроти Наддніпрянців. І це цілком натурально, бож що иначого нещасна політика Петлюри, до котрої ми відносились завжди ворожо, а що иншого наші взаємини з братами Наднiпрянцями. Тому завжди і всюди повинні ми, галицькі Українці, відноситись по братерськи до Наднiпрянців. Прикро нас вражають в тім письмі слова „ніколи несподівані почуття і добрі відносини“. Чомуж то несподівані"? Таж Наднiпрянці знайшлись не на чужині, а на своїй українській землі, серед своїх братів. Про те треба завжди тямити!

Ще раз пригадуємо, що наша Редакція не приймає за мало оплачених листів. На лист треба ліпити почтовий значок за 3 м. а на картку за 2 м.

Всі потребуючі поради і помочи біженці-Українці нехай зголошуються в Горожанськім Комітеті в канцелярії адвоката Дра В. Загагайкевича вул. Костюшки ч. 3. від год. 10—1 і від 2—4.

У Відні наш часопис можна дістати в бюрі дневників Goldschmidt-а I. Bez. Wollzeile 11, і в трафіці VIII. Bez. Josefstädterstr. 20.

За дозволом Староства в Перемишлі з дня 7. XII. 1920. ч. 32.988 віднісся „Союз Українок“ в Перемишлі до ширших кругів нашого громадянства з проханням о збірки в грошах і натураліях на удержання дівочої Бурси Союза Українок, в якій приміщено найбіднійші дівчата. В тій цілі розіслав Союз Укр. відповідні листи до священиків і учителів перемиського повіту, уповажняючи їх до збирання тих жертв. Жертви в натураліях належить складати в Заряді Інститута для дівчат вул.

Татарська ч. 4. з виразним зазначенням, що се для Бурси, жертви в грошах посилати на руки скарбнички товириства Ольги Левкевич, вул. Зелена. Хто ще бажавби занятись такою збіркою, нехай віднесеться до голови товариства, вул. Баштова 4. — За Виділ „Союза Українок“: *Ст. Годованцева*, голова; *Ст. Федишко*, секретарка.

„Союз Українок“ заявляє, що зі збіркою, яка відбулась в Перемишлі, дня 22. грудня не має нічо спільного. — Виділ.

Тому що львівський університет замкнув двері перед нашими студентами, мусіли вони виїхати на заграничні університети до Праги і Відня. В Празі учиться їх около 700 осіб. Це майже самі бідаки і нашим обовязком не забувати про них і нести їм поміч. Ця поміч в грошах мусить бути велика, бо памятаймо, що за одну чеську корону треба тепер заплатити 8 марок.

Особливе шкільна молодь, так хлопці як і дівчата повинні памятати про своїх старших товаришів і товаришок і в часі різдвяних свят занятись збіркою в кружку своїх знакомих, та колядувати на ту ціль. Наша Адміністрація буде радо посередничити в тій справі, відбирати зібрані квоти і подавати спис жертводавців.

При тій нагоді звертаємо увагу Укр. Гор. Комітету у Львові, що багато сеціоністів з р. 1901 ще до нині не сплатило довгів до сецесійного фонду. Належалоб відшукати скрипти довжні і безумовно стягнути в хосен голодуючих студентів в Празі капітал з відсотками (супроти обезцінення гроша бодай з 10% доплатою від дня пожички).

Спис бранців-Українців в Микольську Уссурійському: *Львів*: Др. Теодор Зарицький, Антін Загайкевич, Бундзела Іван, Волод Несторович, Святослав Біляк; *пов. Сянок*: Гіронім Дрималик, Тростянець. Ґенда Йосиф Сянік, Мих. Кухта, Липовець; *пов. Тернопіль*: Никола Стиран, Грабівці; *пов. Товмач*: Гавр. Антоняк, Слобідка, Дмитро Кузьма, Олеша, Мик. Осташ, Стриганці, Мих. Федів, Хоцемир; *пов. Жидачів*: Степан Андрейків, Бережниця кор., Василь Дзівак, Малехів, Теодор Паук, Кієвець, Антін Романів, Ішитичі, Григорій Фіялкович, Дроговиж; *пов. Самбір*: Мих. Готич, Старасіль, Мих. Кліщ, Стараропа, Петро Ваньовський, Бабина; *пов. Стрий*: Павло Багрич, Стинова, Василь Зварич, Довге, Микита Опришко, Стинова нижна; *пов. Калуш*: Іван Бовчко, Сілка, Петро Бонковський, Городок яс., Василь Грищак, Сівка, Петро Дзяба, Ясінь, Григорій Полянський, Вістова, Юрко Тютюник, Петранка; *пов. Яворів*: Микола Грицан, Вільшаниця, Теодор Вус, Черчик; *пов Рудки*: Мих. Зазуляк, Комарно. (Д. б).

Переписка Адміністрації: *Вп. В. Мороз Берлін:* Висилаємо. Передплату перешліть на адресу: Dr F. Kormosch, Wien IV, Seisgasse 14/8. *Вп. Гавр. Лехн. Жукотин:* Вп. силаємо правильно. Передплата Ваша до кінця марта 75 м.

Запросини до передплати!

„Український Голос“ буде з Новим Роком виходити, як до тепер, що тижня під неділю. Прихильників нашого часопису просимо зєднувати нам передплатників в цілім краю, бо „Український Голос“ не є орґаном місцевим але загально краєвим.

Чвертьрічна передплата на „Український Голос“ виносить 70 м. на чвертьрік.

НАДІСЛАНЕ.

Хто знає що-небуть про **Андрія Іваньо,** який ще з 1916 року служив при УСС проситься, щоб повідомив батька Демка Іварьо в Вишатичах п. Журавиця.

Ученика з II кл. ґімн. в віці около 14 літ прийме **Іван Борис,** Перемишль.

Риби на свята живі щупаки, коропи, лини можна замовляти сейчас у **Івана Бориса,** Перемишль Ринок 2.

Господарський Календар на р. 1921 вийшов з друку. Ціна 1 прим. 15 м.; 10 прим. 140 м, 50 прим. 600 м; 100 прим. 1000 м. Відпродавці можуть добре заробити. Адрес для замовлень: „Поліґрафія“, Львів, Куркова 10.

Асекуруйте **свої будинки і движимости від огню в Товаристві взаїмних обезпечень у Львові** — **„Дністер“**

Видає і за редакцію відвічає: Др. Володимир Загайкевич.

З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.